

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 80
POSTGIRO 224676

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crises, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens dieper ontzetting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
beugering zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belangen-
tegenstellingen tusschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmond.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dringen de arbe-
ders tot de strijd voor de
communistsche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parlie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Zesde Jaargang No: 16
September 1933 No: 2.

TROTZKI en de RUSSISCHE BUITENLANDSCHE POLITIEK.

De strijd van Trotzki tegen Stalin heeft telkens duidelijker gemaakt, hoezeer het hier gaat over de strijd om de rol van leider. In belangrijke grondvragen der proletarische revolutie erkent Trotzki dezelfde nationaal-russische politiek als Stalin te volgen. In zijn krant "Het Vrije Woord" verdiedigt hij de russische verbonden-politiek en maakt vooral propagande voor de economische samenwerking der beide republieken - Rusland en U.S.A. Hij herinnert er de Amerikanen aan, dat de handel met de Sowjet-Unie de veiligste kapitaalbelegging is! Zijn uiteenzettingen zijn werkelijk waard, proletariers, die altijd nog hopen op Trotzki, woordelijk te worden voorgehouden. Hij schrijft:

"Ook vanuit economisch standpunt zou de normalisatie van de betrekkingen tusschen de Sowjet-Unie en Amerika vruchtbaar resultaten opleveren. De uitgebreide economische plannen der Sowjet-Unie zullen zich in de komende periode niet baseeren op het fascistische Duitschland. Des te meer beteekenis krijgt de economische samenwerking der beide republieken, (van de Europeesch-Asiatische en Amerikaanse, welke bevolking tezamen bijna 300 miljoen menschen telt.) De samenwerking zou het karakter kunnen krijgen van bovenaf te worden geregeld, planmatig en berekend voor een lange reeks van jaren. De aanwezigheid van een vertegenwoordiging der U.S.A. in Moskou zou het aan Washington mogelijk maken zich ervan te overtuigen, dat ondanks de voorbijgaande groote moeilijkheden van den handel met de Sowjet-Unie, deze ten slotte toch de veiligste kapitaalbelegging biedt."

Van belang is het eraan te herinneren, dat Trotzki alleen maar consequent is, het is de politiek, die hijzelf gevolgd heeft, toen hij nog volkscommissaris was. Belangrijk is echter ook, dat zoowel Trotzki als Stalin daarmee door en door Leninistische politiek volgen.

DOELSTELLING
2-

De nationaal-russische politiek, waarvoor het geheele wereldproletariaat middel voor het doel is - ook wanneer men uit neiging tot zelfbehoud subjectief gelooft daarmee een politiek voor het proletariaat te volgen - is het kenteeken van het bolsjewisme en zijn methode. Zeer kenmerkend is nu, welke zijde der Russische buitenlandsche politiek Trotzki aangrijpt en waarom hij dat doet. Hij tast Stalin aan wegens diens passieve houding tegen het Hitler-Duitschland, echter daarom, omdat hij in Hitler den "Oberwangel" ziet, d.i. den toekomstigen leider van het in den strijd tegen Rusland vereenigde internationale kapitalisme. Zijn politiek is valsch en onproletarisch. Valsch is deze politiek, omdat de andere staten er in het geheel niet aan denken zullen, gemeenschappelijk tegen Rusland op te marcheerden. Wis en zeker respecteeren zij in Hitler een beweging, die hun getoond heeft, hoe men onverbiddelijk tegen zijn arbeiders optreedt. Zij zien echter niet de geringste aanleiding deze vraag te verbinden met hun houding tot Sowjet-Rusland. Juist de ook door Trotzki verdedigde grondslagen der Russische buitenlandsche politiek toonen hun, hoe goed men zaken met Rusland kan doen, waar men zijn kapitaal veilig beleggen kan. In de verdere ontwikkeling der wereldpolitiek zal Rusland betrokken worden, zooals iedere kapitalistische staat in de methode van militaire verbonden en blokpolitiek, waartoe zich afzonderlijke staten tegen andere staatsgroeperingen zullen verbinden. Doordat Trotzki tegenover Duitschland een bijzondere politiek voorschrijft, handelt hij reeds volgens internationaal kapitalistische verbonden politiek. Zit hij hierbij reeds in anti-proletarisch vaarwater, zoo ziet deze "Marxist" ook niet de verdere consequenties zijner houding vanuit het gezichtspunt der proletarische klassenstrijd. Hij voert daarmee verder een bondspolitiek tusschen proletariaat en bourgeoisie van die landen, die hij het innigst economisch en politiek-economisch contact met de Sowjet-Unie aanbeveelt. Hij versluit daarmee voor de arbeidersklasse de principieele tegenstelling en de noodzakelijkheid van den verbitterden strijd tegen iedere vorm van kapitaalsheerschappij. Zeer zeker is de Hitlerdictatuur een bloediger geesel, dan nog heden de kapitaalsdictatuur in de zogenaamde democratische landen. Afgezien ervan dat dit slechts een tijdelijk onderscheid is, is ook hier weer niets gevaarlijker, dan een politiek van het "kleinere kwaad".

Het beteekent een versluieren van de klassenstrijdfeiten, wanneer men onder de arbeiders de meening verwekt, dat er voor hun geschiedkundige taak een principieel verschil zou bestaan tusschen fascistische en nog niet-fascistische staten. Deze voorstelling moet echter bij Rusland-gelooovige arbeiders verwekt worden, wanneer men uit Russisch staatsbelang meent, weliswaar tegen Duitschland te moeten optreden, maar voor vriendschapsacten met de andere staten. Voor een land, dat zich heden nog als het vaderland van het communisme beschouwt en dat zich in een steeds holler wordende phraseologie opwerpt als leidster van het wereldproletariaat, is zulk een houding klasseverraad.

BOLSJEWISME en KOMMUNISME.

De nationaalsocialistische revolutie heeft aan de Duitse arbeidersklasse zonder dit van plan te zijn of het te willen, een groote dienst bewezen. Terwijl het de uiterlijke druk op de arbeiders verzwaarde, heeft het tegelijk de belemmeringen opgeruimd, die aan de eenheid en zelfstandigheid, de voorwaarden tot bevrijding van de arbeidersklasse, in de weg stonden.

De arbeiders waren machteloos, doordat ze gesplitst waren in verschillende partijen en vakverenigingen en ze daarin, onder de schijn van democratie, door de partijkopstukken, door de vakverenigingsbesturen, door het geheele bureaukratische apparaat beheerscht werden. Het nationaalsocialisme heeft al deze bestuursapparaten stukgeslagen en vernietigd. De arbeiders staan thans in de werkplaatsen als arbeidskameraden, als klassegenooten naast elkander.

Hun belangengemeenschap kan niet meer door de oude, overleefde scheidingen vertroebeld worden. Hun "leiders" zijn niet meer bondsfunktionarissen, die hun belangen hebben verraden, doch agenten der regeering, die toezicht op hen uitoefenen; dus openlijke tegenstanders.

Zoodra de druk van het kapitaal te zwaar wordt, staat aan de arbeiders niets meer in de weg, tezamen als een gesloten eenheid de strijd tegen het kapitaal en zijn zaakgalastigen op te nemen.

Maar het oude woord, dat de bevrijding van de arbeiders slechts hun eigen werk kan zijn, geldt ook hier. Het nationaalsocialisme heeft de uiterlijke vormen en werktuigen der classesplitsing stukgeslagen. Maar de arbeiders hebben zelf het belangrijkste te doen: deze splitsing innerlijk te overwinnen. In de geest van de meeste arbeiders leven nog de oude partijopvattingen, de oude tradities, die tot vroegere vormen van de strijd behoorden, de oude aanwensels van ondergeschikt zijn aan de diktatuur van de leiders en van de partijblader.

Zoolang deze niet overwonnen zijn, kan de klasse-eenheid niet werkelijk stevig worden. Slechts door zelfdenken kunnen de arbeiders hun zelfstandigheid en hun eenheid waarborgen.

Slechts door andersleeren, door de scholing opnieuw te beginnen, kan de tijd van de bevrijdingsstrijd komen.

De eerste en meest vernietigende slag van de nieuwe heerschers trof de kommunistische partij, de K.P.D. Ze had op breede kringen van arbeiders een groote aantrekkingskracht uitgeoefend, omdat in haar het voorbeeld van de Russische revolutie belichaamd was, omdat haar schijnrevolutionaire redevoeringen en oproepen het jongere, naar strijd en daden verlangende arbeidersgeslacht meesleepte, en omdat ze met de geldelijke hulp van Moskou een machtige propaganda voeren kon. Dat alles echter kon geen innerlijke kracht geven. In politiek opzicht was ze een werktuig van de buitenlandsche politiek van de Stalinregeering. Inplaats van revolutionaire kracht en inzicht te vormen, verknoede ze elk begin daarvan tot vruchteloze lawaai- en poetschpolitiek, gepaard aan het meest principelooze reformisme. Verheerlijking van het revolutionaire geweld, zonder helder inzicht in het doel van de proletarische klassenstrijd heeft ertoe geleid, dat vele jonge hoofden een buit werden van de nationaalsocialistische propaganda. Bij dit gebrek aan uiterlijke kracht

kan ook een tot offers bereide taktiek van samenzwering niet tegen de nieuwe druk opkomen. De K.P.D. zal zich van de katastrofe niet herstellen.

Maar in andere vorm kunnen zeer zeker haar principe's zich opnieuw doen gelden; en daarom is het noodzakelijk, deze principe's ernstig en kritisch te onderzoeken. De Russische revolutie, als het grootste wereldhistorische gebauren der laatste 25 jaar, blijft haar uitwerking op de Duitsche zoowel als op de arbeiders van de geheele wereld uitvoeren. Wat hen daarbij geweldig trekt, is niet het staatskapitalistische "arbeidersvaderland" van thans, doch de revolutionaire vrijheidsstrijd van 15 jaar geleden. Niet Stalin en Molotof zijn de groote namen van deze revolutie, doch Lenin en Trotzki. En Trotzki is er in Frankrijk reeds mee bezig, de oppositie- en de afgesplinterde groepen van de vroegere K.P.D. rondom zich te verzamelen, om als leider van al die partijgroeperingen op te treden, die - in tegenstelling tot de sociaal-demokratie - de strijd tegen fascisme en kapitalisme met revolutionaire middelen willen voeren. Er loopen geruchten, dat agenten van Stalin met Trotzki onderhandelen, om tot een overeenstemming te komen; in dit geval zou het eenvoudig leiden tot een nieuwe vorm afspelen van de K.P.D. geschiedenis, tot een nieuwe tragedie van vergissingen en verwarringen, die het Europeesche proletariaat zouden hinderen de juiste leering uit de Duitsche ineenstorting te trekken. Voor de bolsjewistische nieuwe Trotskipartij zou het beter zijn, wanneer ze niet op zulk een wijze, om direkte voordeelen, haar toekomst op 't spel zet, door zich dadelijk in het moeras van de Stalinistische Ruslandpolitiek te laten trekken; maar als internationale oppositie tegen de IIIde Internationale dat ze zich dan met de p r i n c i p e e l e bestrijding van het bolsjewisme hebben bezig te houden. Daarbij gaat het dan niet meer om de wuittenlandsche politiek van Rusland, ook niet om de geschiedenis van de voor de Rijksweer bestemde Sowjetgranaten, doch om de tegenstelling tussen bolsjewisme en kommunisme, om de principe's van de proletarische revolutie.

II. De grondslag van het bolsjewisme, de grondslag van de opvattingen van Lenin en Trotzki, is, dat de proletarische revolutie in West-Europa naar het voorbeeld, naar het model van de Russische revolutie moet plaatsvinden. In Rusland was het de kommunistische partij, die de arbeiders in de strijd voerde en na de overwinning de heerschappij in handen nam; in West-Europa zegt ze moet de kommunistische partij het net zoo doen. Ze legt de leuze van Marx: "De diktatuur van het proletariaat, zoo uit, door eraan toe te voegen het principe: "De diktatuur van het proletariaat verwerkelijk in de diktatuur van de ~~partij~~ kommunistische partij."

Voor Rusland was het niet anders mogelijk. Het proletariaat was minder dan een tiende der bevolking; alleen tezamen met de boeren, die de overgrote meerderheid vormen, kon het de bourgeoisie en de grondbezitters ten val brengen. Deze boerenmassa's, in wie de neiging zat, zich als

privaatbezitters persoonlijk te willen verrijken, kon slechts door een sterke, stevig georganiseerde ~~partij~~ centrale macht beheerscht worden. De eerste economische noodzakelijkheid, in snel tempo de primitieve barbaarschheid tot moderne hoogte van produktiviteit te verheffen, eischte tevens een concentratie van de politieke macht. De Russische arbeidersklasse, voor een belangrijk deel nog boersch en met het dorp vergroeid, moest zich daarbij gehoorzaam aan de leiding van haar meest ontwikkelde deel, hier juist de partij, onderwerpen.

Met geweldige geestdrift, volharding en offervaardigheid heeft de Russische kommunistische partij haar opgave aangepakt; de organisatie der produktie als staatssocialisme op te bouwen, de technische produktiekrachten uit te bouwen, de tegenstand er onder te houden, de oude barbaarschheid en onwetendheid te doen verdwijnen, de jeugd op te voeden tot een tot offers bereid nageslacht. In een stormachtige ontwikkeling, onder de grootste moeilijkheden, tracht ze in Rusland door te voeren, wat zich in Europa in een eeuw van burgerlijke revolutie's en van kapitalisme ontwikkelde, en tevens nog een deel van datgene, wat hier de proletarische revolutie eerst tot stand zal brengen.

Naar dit voorbeeld nu moet, volgens bolsjewistische opvatting, ook in West-Europa de proletarische revolutie gemaakt worden. Een bewuste revolutionaire minderheid treedt aan het hoofd; zij kent de verhoudingen, zij bepaalt de taktiek, en de groote massa heeft slechts haar leuzen te gehoorzamen.

Vandaar reeds in 1919 de taktiek van Lenin, groote, niet bewuste, sociaaldemokratische groepen, zoals de Duitsche U.S.P. tot aansluiting bij de IIIde Internationale te brengen. Vandaar het onophoudelijke pogen de vakverenigingen te "veroveren", d.w.z. de leidingen, de bestuursfunctie te bezetten met partijleden, en zoo de ledemassa als een volgzzaam leger te kunnen kommandeeren. Vandaar de taktiek van het parlementarisme, waar ook de milioenen massa's van kiezers als passief gevolg der partij en der partijleiders optreedt, die het eigenlijke werk doen.

De partij is de generale staf, het denkende hoofd, dat de massa's, als fysieke kracht, het bevel geeft de ~~partij~~ tegenstander naar te slaan.

Deze opvatting van de revolutie is volkomen in overeenstemming met de traditie's der vroegere burgerlijke revolutie's. Ook daar moesten de massa's de oude heerschappij omverwerpen, doch de bourgeoisie had de leiding. Het ging om de vervanging van een oude heerschappij door een nieuwe, door een betere, voor de nieuwe tijd passende heerschappij, zonder een volkomen zelfbevrijding van de massa's. En daardoor was de te overwinnen tegenstand betrekkelijk gering, en was de heerschende klasse, een dunne bovenlaag, zonder veel kracht en zonder ruggesteun der massa's, tot een suksesvolle taale strijd niet in staat. Zoo was het ook in Rusland; de bourgeoisie was zwak en de geheele staatsmacht gedesorganiseerd; daarom kon een goed gedisciplineerde, holder bewuste kleine partij, steunend op de arbeiders der grootindustrie, en de boerenmassa's meesleepend, de macht veroveren en een nieuwe heerschappij vestigen.

III. Voor de proletarische revolutie echter, in de landen van het hoogontwikkelde kapitalisme, in West-Europa en Noord-Amerika, zijn de houdingen geheel anders. Hier gaat het om de zelfbevrijding van de geheele proletarische klasse. En ze staat tegenover een tegenstander, veel sterker dan elke vroegere heerschende klasse. De kapitalistische bourgeoisie bestaat niet alleen uit een kleine bovenlaag van rijke fabrikanten en monopolisten, doch uit een groote klasse van kleinere ondernemers, middenstand en boeren, die allen fanatisk het beginsel van zich persoonlijk te willen verrijken aanhangen, en daardoor als een muur tegenover de arbeidersklasse staan. Ze beschikt niet alleen over de machtsmiddelen van de staat, doch tevens over onmetelijke financiële en materiele hulpbronnen, waarmede ze middelen van geweld en hulp troepen koopen kan. Ze beschikt over alle wetenschap en beschaving van een hoogontwikkelde maatschappij; ze houdt door haar geestelijke machtsmiddelen, school, kerk, pers, bioscoop, e.d. de massa geestelijk afhankelijk; en principieel burgerlijke opvattingen heerschen diep in de arbeidersklasse. Tegen een dergelijke klasse-macht is een partij, een mindzaamheid van geschoolde revolutionairen, al is ze nog zoo gedisciplineerd, machteloos als een speelgoedsabel van bordpapier. Dit geloof door middel van een partij, door de kracht van bekwame leiders een sociale revolutie te kunnen maken, is een burgerlijke opvatting, en getuigt juist zelf van de geestelijke macht der burgerlijke klasse, die tot in de rijen van de revolutionairen reikt, en zoo het proletariaat verzwakt. Zulk een geloof is als zins begrijpelijk en vergeeflijk bij Oost-Europeërs, die niet uit eigen levenservaring het wezen van de West-Europeesche burgerlijke wereld kennen.

De eenige gelijkwaardige macht, die de bourgeoisie overwinnen kan, is de arbeidersklasse. Het is de grondslag van het kommunisme, dat slechts de strijd van de klassen zelf, dat slechts de arbeidersklasse, zelf als massa actief optredend, de revolutie kan doorvoeren.

Wel is waar lijkt ze thans machteloos, door de geweldige macht der bourgeoisie terneer en in toom gehouden, door haar geestelijke macht gespleten, onzeker, zonder idealen, niet in staat tot actie, ver ten achter staand bij de revolutionaire daadkracht der Russische arbeiders - juist daarom eischen de bolsjewiki, dat de West-Europeesche, in scholing achtergebleven arbeiders, de Russen als hun voorbeeld ~~xxxxxx~~ zullen erkennen, en hen navelgen. Het West-Europeesche proletariaat bestaat echter uit geheel ander materiaal: door zijn afstamming van een oud zelfstandig kleinburger- en boerendom bezit het een krachtig individualisme, later door de druk van een eeuw van kapitalisme en door de school der machine tot organisatie en discipline opgevoed. Dat is geen massa met slechts lichamelijke kracht, die door een geestelijk beter ontwikkelde groep geleid, bevrijd, gevormd en opgevoed moet worden. Het is een klasse, die, zoodra en waar ze zich verheft, haar eigen lot ter hand neemt, als den geheel zelf tot haar actie's besluit en ze doorvoert, en daarmede zichzelf opvoedt en tot steeds grootere bewuste macht en eenheid verheft.

Terwijl in het systeem der partij de geschiktsten zich als groep van de klasse afzonderen en haar trachten te beheerschen, bezit de arbeidersklasse in het radensysteem de organisatievorm, die hare eenheid samenvoegt in eenheid van handelen en die ook de kracht der geschiktsten in deze eenheid inlijft.

Is het dan niet juist, dat de partij door haar inzicht hoog boven de grootendeels onbewuste en onverschillige massa staat?

De partijen dragen in hun theoriën de traditie van vroegere strijd tijden de lessen der vroegere ervaring aan de jongere generatie's over en brengt. Daardoor lijken ze dan de verst gevorderde en meest revolutionaire elite, en lijken de massa's tegenover haar passief en achterlijk. Maar in tijden van revolutie verandert de verhouding. Dan zijn het juist de massa's, die als scheppende kracht optreden en nieuwe strijdmethoden als 't ware instiktief toepassen, in verband met wat de aanwezige klassenstrijd-omstandigheden noodzakelijk maken. Het ontzaggelijke der taak, de bevrijding van het proletariaat, waarbij na elk bereikt resultaat de macht van de vijand zich geweldigert, torenhoog verheft, doet de kracht van een partij, van een groep spoedig tekort schieten. Ze zal zich daarom tot een gedeeltelijk succes, tot een beperkt doel bepalen, b.v. het staats-socialisme als doel stellen, en de arbeiders wijs maken, dat dit het eenige praktische bereikbare doel is. Daarmede echter kan ze de macht van de bourgeoisie niet overwinnen. Tegenover deze kan slechts uit de arbeidersklasse zelf, waar ze als actieve massa-eenheid optreedt, de onuitputtelijke kracht en de onverbiddelijkheid voortkomen, die tegen elk nieuwe machtsontplooiing van de tegenstander een grootere macht ontplooit en hem nederwerpt. Het kommunisme eischt van de geheele klasse de hoogste ontwikkeling van haar geestelijke en organisatorische kracht, als noodzakelijke voorwaarde voor haar zelfbevrijding, voor haar eigen heerschappij.

Het bolsjewisme, als leer van het ondergeschikt maken der klasse tot gehoorzame aanhang van een bewuste minderheid, van een partij, kan deze kracht niet opwekken.

.....

Verantwoording vrijwillige bijdragen van 5 tot 30 Sept. '33.
 A. de B. te A. Fl. 2.50; L. de L. te A. Fl. 1.35; B.G. te H. Fl. 0.50; J.v.D. te H. Fl. 0.20; C. te H. Fl. 0.50; W.W. te N. Fl. 1.-; W. te A. Fl. 1.-; M.A.R. te H. Fl. 1.-; R.N. te A. Fl. 0.75; J.A.C.H. te H. Fl. 2.20.

Aan de lezers! Wat aan vrijwillige bijdragen de laatste tijd binnen komt is veel te ~~xxxxxx~~ weinig. We zijn nog steeds niet uit de schuld, en binnenkort moet weer een groote uitgave gedaan worden voor papier.
 de Adm.

AANTEEKENINGEN BIJ HET 27 - 28 AUGUSTUS 1933
TE PARIJS GEHOUDEN KONGRES TER OPRICHTING VAN
EEN 4de INTERNATIONALE.

In verband met het vorige artikel "Bolsjewisme en Kommunisme" eenige opmerkingen over bovengenoemd kongres. Met de volledige mislukking van de "Leninistische taktiek" voor oogen, gaat men er toe over het "Leninisme" in nieuwe editie voort te zetten. Daarbij gaat het niet om een onjuiste uitlegging van het Leninisme door de lakeien van Stalin. Waar het om gaat, is dat we klaar en duidelijk moeten zeggen dat het Leninisme zoewel in de vorm die Lenin zelf eraan gaf, als in die van Stalin of zelfs Trotski geen klassebasis geven kan voor de overwinning van het grootindustriële kapitalisme. Lenin heeft de doorslag gevende vraagstukken van de strijd om de macht en van de doorvoering van het kommunisme op de kop gezet. Het grijpen van de macht door het proletariaat, wordt door het Leninisme veranderd in "Het grijpen van de macht door de partij."

"De proletarische partij, die onder de huidige historische voorwaarden het grijpen van de macht ontwijkt, begaat het ergste verraad."
-Uit de resolutie van het kongres te Parijs '33.-

De diktatuur van de partij komt in de plaats van de diktatuur van het proletariaat. En dit Leninisme wordt tot hoogste wijsheid verheven door hen die een 4de Internationale helpen in 't leven roepen.

De oprichting van een 4de Internationale op deze grondslag is niet een schrede vooruit, doch brengt de arbeidersbeweging een flink stuk achteruit. Want, zocals de dingen er thans voorstaan, heeft het Leninisme zich, en vooral in Duitschland praktisch reeds overleefd. In Duitschland zijn de voorwaarden geschapen, die de arbeidersklasse leeren, haar klassemacht ontplooiën op de grondslag van de arbeidersraden. De resten van de oude arbeidersbeweging, in Duitschland, zocals deze nog belichaamd zijn in de S.A.P. en bij de Bolsjewiki-Leninisten, zijn in tegenspraak gekomen met de voorwaarden van ontwikkeling in Duitschland.

En in deze omstandigheden zoeken deze overblijfselen der oude beweging hulp bij de arbeidersbeweging in de andere landen, waar de ontwikkeling nog lang zoover niet gekomen is (vooral bij de onafhankelijken in Holland, O.S.P., R.S.P. e.d. en bij de Trotskisten in alle andere landen).

De oude opvattingen zoeken zich in de rug te dekken in 't buitenland. Daarom is de oprichting van een 4de Internationale op de grondslag van het "Leninisme" een stap terug; het beteekend het oplappen van een oude, wankelende opvatting.

We stellen vast, dat de theoretische en strategische opvattingen van Lenin in onoverbrugbare tegenstelling zijn met het "Marxisme", met de voorwaarden voor de strijd om de macht in de industrieel hoogontwikkelde landen. En als zij, die een 4de Internationale in 't leven willen roepen, bewaren:

"De ondertekenaars (van de resolutie) verplichten zich, er met alle kracht toe bij te dragen, dat zich deze nieuwe Internationale in de kortst mogelijke tijd ontwikkelt op het onwrikbare fundament der door Marx en Lenin opgestelde theoretische en strategische principes",

dan beteekent dat slechts, dat men het Marxisme prijs geeft. In werkelijkheid staat men op de grondslag van het Leninisme en zal men de Marxistische opvattingen t.a.v. de belangrijkste vraagstukken van de klassenstrijd opgeven.

Want: "Wil de nieuwe Internationale haar opgaven juist vervullen, dan mag ze geen enkel afwijken van de revolutionaire grondstellingen in de vraagstukken van opstand, van de proletarische diktatuur, van de sovjetvorm der staten enz. toestaan."

Daarmede is dan uitgesproken, dat in deze Internationale voor de "linkse" Marxisten geen plaats is. Afgezien ervan natuurlijk, of ze tot een soortgelijk maaksel zouden willen behooren. Er is voor de "linkse" geen plaats, omdat de Leninistische opvatting van de diktatuur in tegenspraak is met de "Sovjetvorm van de staat". Naar Leninistische opvatting moeten de raden ondergeschikt zijn aan de partij, omdat de partij het "orgaan der diktatuur" is. Zoo worden de raden ontmand, juist als in Rusland, want de raden mogen de politiek van de partij niet doorkruisen. Dit echter leidt tot nederlagen voor het proletariaat en daarom stellen de "linkse" de leuze:
"ALLE MACHT AAN DE RADEN!"

II. Het vraagstuk van de verhouding der partij tot de diktatuur is ook van beduidende betekenis voor de opbouw van het Kommunisme. En ook hier toonen der pleiters voor een 4de Internationale, dat ze niet op de grondslag van het Marxisme, doch op de grondslag van het Leninisme, d.w.z. van het staatskapitalisme staan. Dit is te zien uit de beoordeeling van de huidige sociologische verhoudingen in Rusland. Hiervan wordt gezegd:

"Maar haar klassebasis, naar haar sociale grondslagen, naar de onberpikt heerschende eigendomsverhoudingen, blijft de USSR, ook thans een proletarische staat, d.w.z. een werktuig ter oprichting van de socialistische maatschappij."

We ontkennen dat ten stelligste. Het wezenlijke eener proletarische staat is toch juist, dat het oude bureaucratie, boven de klassen staande apparaat gebroken, kapotgeslagen is en de leiding der politieke en economische verrichtingen overgaat op het proletariaat. Daarom is de leuze: "ALLE MACHT AAN DE RADEN!", de wezerlijke grondslag der nieuwe arbeidersbeweging. Maar het verloop der Russische revolutie toont een voortdurend terugdringen der massa, juist ten aanzien van dit doorslaggevend punt.

De raden moeten steeds meer funktie's die ze in 't begin der revolutie hadden, afgeven aan de staats-partijorganisatie. De beheersing van het maatschappelijk stofwisselingsproces door het proletariaat, verliest hiermede in de Russische maatschappij spoedig alle beteekenis. Van de Leninistische doelstelling: Staatskapitalisme onder controle van de arbeidende massa's, bleef tenslotte slechts het staatskapitalisme over. De bolsjewiki hebben niet het bureaukratische apparaat stukgeslagen, doch de aanloop, het begin der kommunistische zelfbevrijding.

III. Tenslotte moeten we er nog op wijzen, dat het Russische staatskapitalisme waarschijnlijk toch nog de nieuwe 4de Internationale op sleeptouw zal nemen, en wel in verband met de komende nieuwe wereldoorlog. Zocals de zaken er thans voor staan, is zonder meer te zien, dat het bij een nieuwe wereldoorlog niet zal gaan om een algemeene aanval van de kapitalistische machten op Rusland. Bij de komende oorlog zullen verschillende statenbloks vechten om een nieuwe verdeling der wereld, en Rusland zal tot een van deze bloks behooren. Rusland strijdt aan de kant van kapitalistische "bondgenooten". Daarom kan de "verdediging van de Sowjet-Unie" thans niet meer op het program van een proletarische Internationale staan. Het zou niet anders beteekenen, dan opkomen voor de overwinning van de met Rusland verbonden staten.

En toch stellen zij die opkomen voor een 4de Internationale zich nog op dit standpunt:

"De verdediging van de Sowjet-Unie tegen het imperialisme en de kontrarevolutie binnen de grenzen zal de nieuwe Internationale als een van haar voornaamste opgaven in haar vaandel schrijven."

Zoo zal zich dan, bij het uitbreken van de nieuwe wereldoorlog het spel van 1914 herhalen!

DE TOESTAND IN DUITSCHLAND

II. In ons vorig artikel wezen we erop, dat de oude arbeidersbeweging en het nationaalsocialisme door dezelfde gedachtewereld gedragen worden, waar het de samenwerking van kapitaal en arbeid betreft, zoodat geen groep van het Duitse volk, hetzij van kapitalisten of van loonarbeiders, zich mag bevoordeelen ten koste van een andere. En dat de nazi's in dit opzicht een zeer geraffineerde propaganda voeren, waardoor ze miljoenen arbeiders aan hun zijde krijgen, zij hier aan een paar voorbeelden toegelicht. Reeds vroeger wezen we erop, dat een industrieel uit het Roergebied naar een concentratiekamp verbannen werd wegens "Marxistische propaganda", omdat hij op eigen houtje een loonsverlaging doorvoerde en daarmee de arbeiders tot "klassenstrijd" ophitste. Daarmee oogstten de nazi's natuurlijk een enorm succes bij de proletarische bevolking. Toch was het niet uitsluitend volksmisleiding, die de nazi's tegen deze ondernemer deed optreden. De motievereering wa a r o m ze tegen hem optraden, was echter in hooge mate demagogisch. Deze motievereering was alleen voor Jan Publiek bestemd. Maar in werkelijkheid had dit optreden een diepe beteekenis. We schreven reeds, dat volgens de wereldbeschouwing van het nationaalsocialisme het individualisme heeft afgedaan en het collectivisme er voor in de plaats treedt. Het "individuele" belang moet wijken voor het algemeene. Vanuit deze gezichtshoek bezien, is het ontoelaatbaar, dat een of andere ondernemer maar op eigen houtje handelt en zodoende onrust binnen de bevolking brengt. Als het levenspeil verlaagd moet worden, dan moet dat tegelijk over de heele linie, of in ieder geval over heele groepen tegelijk. Welbewust, georganiseerd, zoodat van te voren alle maatregelen genomen kunnen worden, om eventuele tegenstand op te vangen. 't Algemeene belang der ondernemers eischt, dat individueel optreden de kop ingedrukt wordt, zoodat ze niet aarzelen in dit opzicht tegen hun eigen klassegenooten op te treden. Er is een boekje van een Amerikaansche journalist verschenen: "Duitschland zet de klok terug." Bovenstaand voorbeeld van die verbannen industrieel doet zien, dat deze Amerikaan de dingen, waar het om gaat, niet ziet. Duitschland zet de klok volstrekt niet terug. Integendeel! Het draait de klok vooruit! Het breekt met het liberale "individualisme" en gaat tot nieuwe, collectieve heerschervormen over, die in 't geconcentreerde Duitse monopoliekapitalisme passen. Daarmee gaat Duitschland naar een hogere fase van kapitalisme. Maar Jan Publiek juicht de nazi's toe, omdat ze een ondernemer, die de loonen zoo maar durfde verlagen, naar een concentratiekamp stuurden. Dezelfde demagogie, waarmee de nazi's zich de steun van breede lagen der bevolking verzekerden, ligt in hun houding ten opzichte van de warenhuizen en coöperaties, omdat deze de handeldrijvende middenstand kapot maakten.

Maar toen de nazi's aan de macht kwamen, konden ze natuurlijk de mil-
lioenen, die in deze taak van bedrijf waren belegd, en waarbij het bank-
kapitaal sterk geïntresseerd is, niet eenvoudig vernietigen. Dus
moesten ze hun program verloochenen.

Maar deze verloochening van het program mag natuurlijk geen ver-
zwakking van de nationaalsocialistische partij tot gevolg hebben.

Integendeel: het moest zich uitwerken als een steun voor
Hitler door de breede massa's der proletarische bevolking. De
Hitlerregering verklaarde daarom, dat die groote distributielichamen,
zoals warenhuizen en coöperatie's een prijsdrukkende werking uitoefenen.

Zoodra ze werden opgeheven, zou de handeldrijvende middenstand de prijzen
der goederen opdrijven. Maar de nationaalsocialistische regering staat
altijd op de been voor de belangen van de breede lagen van het Deutsche
volk en zal steeds krachtig optreden tegen groepen, die zich ten koste
van deze massa's willen verrijken. Zulke taal slaat natuurlijk in.

En zoo voerde deze verloochening van het program, deze direkte steun
aan het bankkapitaal, niet tot ondermijning van het Hitlerbewind, maar
tot steviger verworteling binnen het proletariaat.

Hetzelfde verschijnsel was waar te nemen bij de maatregelen, die
de regering tegen de kleine zelfstandige handwerkersstand in Berlijn
trof. Hier wilden verschillende groepen (schoenmakers, barbiers)
gemeenschappelijke prijzen vaststellen, wat echter verboden werd, omdat
de concurrentie moet zorgen, dat de eene groep der bevolking de andere
niet uitplundert.

De nationaalsocialisten verstaan dus uitstekend de kunst, om de
belangen van het grootkapitaal te behartigen en zich juist hier-
in van de steun der massa's te verzekeren. Een ander bekend voorbeeld
hiervan is de steun aan het bekende warenhuisconcern van de firma Tietz.

Dit is Joodsch kapitaal, dat echter door een bankroet verloren dreigde
te gaan. De regering sprong nu met 15 miljoen Mark bij, omdat dit
bankroet 20 000 tot 30 000 arbeiders werkloos zou maken.

Maar de regering voert juist een energieke strijd tegen de werkloos-
heid, zoodat deze 15 miljoen werden gegeven voor "brood en arbeid"
voor het Deutsche volk.

Dit zijn zoo enkele voorbeelden, waaruit te verklaren is, dat de
nationaalsocialistische beweging zoo diep in 't proletariaat wortelt.

Een ander element daarin, is een geraffineerde, demagogische strijd
tegen de "bonzen". Er zijn inderdaad duizende K.P.D.-arbeiders tot de
S.A. overgegaan, omdat ze nu de kans kregen, tegen de gehate bonzen van
S.P.D. en vakbeweging te kunnen optreden.

(wordt vervolgd)

P. I. K.

PRESSEDienst DER
INTERNATIONALEN
KOMMUNISTEN-HOLLAND
DEUTSCHE AUFLAGE

LESEN UND WEITERGEBEN

Seite 24.

September '35. 19 5.

Bolschewismus und Kommunismus

Die Revolution des Nationalsozialismus hat der deutschen
Arbeiterklasse, ohne es zu beabsichtigen oder es zu wollen, einen
grossen Dienst geleistet. Hat sie den äusseren Druck auf die Ar-
beiter erschwert, so hat sie zugleich die Hemmnisse aus dem Wege
geräumt, die der Einheit und der Selbständigkeit der Arbeiter-
klasse, jenen Vorbedingungen zur Befreiung, im Wege standen.

Die Arbeiter waren machtlos, weil sie gespalten waren in
verschiedenen Parteien und Gewerkschaften, und darin, unter dem
Schein der Demokratie, von den Parteihäuptern, von den Gewerkschafts-
vorständen, von dem ganzen bürokratischen Apparat beherrscht
wurden. Der Nationalsozialismus hat alle diese Apparate zerschla-
gen und vernichtet. Jetzt stehen die Arbeiter in den Werkstätten
einfach als Arbeitsgenossen, als Klassengenossen, neben einander.

Ihre Interessengemeinschaft kann nicht mehr durch die alten
überlebten Trennungen verdunkelt werden. Ihre "Führer" sind nicht
mehr Verbandsangestellte, die Ihre Interessen verraten, sondern
Regierungsagenten, die sie beaufsichtigen; also offene Gegner.

Sobald der Druck des Kapitals zu schwer wird, stets nichts
mehr den Arbeitern im Wege, zusammen als eine geschlossene Ein-
heit den Kampf gegen das Kapital und seinen Agenten aufzunehmen.

Aber das alte Wort, dass die Befreiung der Arbeiter nur ihr
eigenes Werk sein kann, gilt auch hier. Der Nationalsozialismus
hat die äusseren Formen und Werkzeuge der Klassenspaltung zer-
schlagen. Aber die Arbeiter haben selbst das Wichtigste zu tun:
diese Spaltung innerlich zu überwinden. In dem Geiste der Meisten
leben noch die alten Partei-Anschauungen, die alten Traditionen,
die zu früheren Formen des Kampfes gehörten, die alten Unter-
ordnung unter dem Diktat der Führer und der Parteizeitungen.

Solange diese nicht überwunden sind, kann die Klasseneinheit
nicht wirklich fest werden. Nur durch Selbstdenken können die Ar-
beiter ihre Selbstständigkeit und ihre Einheit sichern. Nur durch
Lernen, durch Umlernen können die neuen Epochen des Befreiungs-
kampfes kommen. Der erste und vernichtendste Schlag der neuen
Herrscher traf die K.P.D. Sie hatte auf weite Arbeiterkreise eine
grosse Anziehungskraft ausgeübt, weil in ihr das Beispiel der
russischen Revolution verkörpert war, weil ihre scheinrevolutionä-
ren Reden und Aufrufe die nach Kampf und Taten drängende Arbeiter-
generation mitrissen, und weil sie durch die Finanzhilfe von Moskau
eine grosse Propaganda führen konnte. Alles das konnte keine innere
Kraft geben. Politisch war sie ein Werkzeug der Auslandspolitik der
russischen Stalinregierung. Statt revolutionäre Kraft und Einsicht
aufzubauen, verzettelte sie die Ansätze in fruchtloser Lärm- und
Putschtaktik, die mit dem prinzipienlosesten Reformismus zusamen-
gingen. Ihre Verherrlichung der revolutionären Gewalt, ohne die klare
Erkenntnis der Ziele des proletarischen Klassenkampfes, hat
dahingeführt, dass die jungen Köpfe vielfach zu einer Boute der
Gewohnheiten